

Mùa Hạ Hồng

Ngày hôm nay là hai ngày trời nóng, Nóng không chừa cái bóng của hàng cây. Hàng cây nào cũng đẹp, cũng thơ ngây...như học trò đón những ngày vào Hạ...

Mỗi em học trò là một phiến lá. Lá màu xanh như những ánh mắt long lanh...Sách vở xếp qua bên, quên hết chuyện học hành, chơi trước hết vì tuổi thơ sẽ hết...

Học đã mệt...rồi đi chơi cũng mệt! Tôi hỏi một đứa học trò: em mệt rồi chưa? Em trả lời: chưa thấy trời mưa / mưa mới mệt...vì người ta sợ nước...

Tôi không hỏi tiếp, tôi thở dài, nếu được. Mới hai ngày nóng thôi, tôi thấy bước...bước - thời gian. Tôi nhớ hoa quỳ vàng...hoa vệ đường dễ thương ngày nắng...

Ngày mai đây, ngày mốt đây, những con đường sẽ vắng...Các em đi chơi xa trên những cánh đồng xa? Các em sẽ đi qua, đi qua / những nương dâu hóa biển...

Các em đâu có hẹn / với tang thương lịch sử, ôi đành! Mùa Hạ hồng, Thu xám, Xuân xanh...dòng Cách Mạng cuốn trôi người lớn!

Tôi thả hồn tôi lên hàng cây lẳng vẳng / bóng mây trời chưa tích tụ để mưa...Các em cứ đi chơi đi cho hết tuổi thơ...cho chị đẹp đi đâu, không biết!

Tôi nhớ Sài Gòn, nhớ ôi thảm thiết: Nóng thế này, em đẹp vẫn hồn nhiên? Tôi nghĩ đến cái Duyên: cái nóm đồng tiền, cái răng khểnh...

Tôi làm xong bài thơ mà không suy, tính, câu ngắn, dài, chuyên chở cái gì đây? Những con chim mộng mị đã bay / qua bầu trời, kêu ơi Tổ Quốc!

Trần Văn Lệ